

Com en una pel·lícula: Confiar en la paraula que salva

Pere no oblidaria mai la seva primera trobada amb Jesús. Després d'una nit de fracàs, es fia de la seva invitació a llançar les xarxes i descobreix un oceà insospitat. Temps després, quan alguns deixebles es van allunyar del Mestre, tornaria a reafirmar la seva decisió de confiar en la seva paraula.

07/12/2022

Entre els apòstols regna un silenci fred. «També vosaltres em voleu deixar?» (Jn 6, 67). La pregunta els arriba potser com un enamorament sobtat i imprevist i la mirada de Jesús, sempre exigent i afectuosa, els colpeja aquesta vegada amb una força especial. De fons es poden sentir vagament els passos d'una gran multitud de persones que s'allunyen amb rostres desconcertats. Els ecos d'algun riure irònic potser encara volen per l'ambient.

Fa molt de temps que Pere segueix Jesús. No es perd cap de les seves paraules. Cadascun dels seus gestos és per a ell una nova invitació a endinsar-se en el misteri de Déu. Però mai l'havia escoltat pronunciar un discurs així; no havia dit mai unes paraules tan incomprensibles. Com podia donar per menjar el seu cos, lliurar-nos la seva sang com a beguda? Però estava clar que ho deia

seriosament; que només aquells que estiguessin disposats a acceptar de tot cor aquestes veritats el podrien seguir. O menjaven la seva carn i bevien la seva sang, o no gaudirien de la vida eterna. No es tractava ni d'una metàfora ni d'una paràbola. No hi havia confusió possible.

Què respondria a Jesús? Estava veient com moltes persones que l'havien seguit durant setmanes, ara es retiraven decebudes. Famílies que havien experimentat un gran miracle entre els seus prenien distàncies del Mestre. I Pere, quina posició adoptaria? Com reaccionarien els altres apòstols? Llavors, en un instant que va semblar etern, el pescador de Galilea torna potser a recrear al seu cor una escena que havia canviat la seva vida per complet.

Un púlpit improvisat

Per fi brillava el sol, que arribava per segellar amb la seva llum una jornada de fracàs. Havien estat tota la nit treballant, però en va. Ara només els quedava el cansament del cos i la preocupació cada vegada més apressant per l'aliment de les seves famílies. Ni tan sols la bellesa natural del llac, que cada dia es presentava davant dels seus ulls amb un color nou, els podia consolar.

Pere es va posar a rentar les xarxes, mentre que pel seu cor viatjaven molts records i preocupacions. No seria la primera vegada que tornaria a casa seva amb les mans buides. Com se les podria enginyar per guanyar un mínim de diners aquella setmana? Què podria oferir als compradors de la fira de Cafarnaüm? Estava tan absort en les seves reflexions amargues que gairebé no s'havia adonat de la gran afluència de persones a la vora del llac. Entre el moviment de les seves xarxes que

netejava amb cura i les ones que sortien de les seves mans cap a la infinitud del llac, es començaven a reflectir una multitud de persones que aparentment s'havien congregat amb una mateixa finalitat. Li va semblar sentir un discurs, potser d'algun mestre religiós que havia captivat les masses. Però com el podien interessar unes paraules que no el consolaven en la seva dissort, ni li solucionaven la seva inquietud per la falta d'aliment?

Tanmateix, podem imaginar Pere just en el moment en què lluitava interiorment per mastegar el seu fracàs i se li feia cada vegada més insuportable la presència de tanta gent al seu plàcid llac. Llavors, es va produir el fet que canviaria per complet la seva vida: Jesús va pujar a la seva barca. El bot de Pere era més que unes fustes una mica destenyides que solcaven l'aigua; materialitzaven els seus anhels i les

seves preocupacions, les seves alegries i el desig de tirar endavant la seva família. I de sobte, aquest mestre s'havia fixat en potser l'única persona de l'entorn que no estava interessada en les seves paraules. Va posar la mirada en el pescador derrotat i, ple d'una audàcia divina, va prendre possessió de la seva barca. I si el pescador de Galilea ja estava desconcertat per l'actitud del predicador de Natzaret, encara més gran va ser la seva sorpresa quan «li demanà que l'apartés una mica de terra» (Lc 5, 3) perquè la seva veu pogués viatjar a través de la brisa marina i arribar més fàcilment a les orelles atentes de la multitud.

Encara no sabia que Jesús havia volgut compartir la seva vida amb ell, per convertir el seu fracàs humà en èxit diví. Però algun gest del seu rostre o un mínim detall de la seva veu havien convençut Pere perquè accedís a la seva petició. Així va

poder experimentar com «aquella barca buida símbol de la nostra incapacitat es converteix en la “càtedra” de Jesús, en el púlpit des del qual proclama la Paraula. Això és el que li agrada fer al Senyor: pujar a la barca de la nostra vida quan no tenim res per oferir-li; entrar en els nostres buits i omplir-los amb la seva presència; servir-se de la nostra pobresa per proclamar la seva riquesa, de les nostres misèries per proclamar la seva misericòrdia».^[1]

El triomf d'un fracàs

«Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar» (*Lc* 5, 4). Segurament, al principi Pere devia escoltar les paraules de Jesús amb cert escepticisme. Encara no havia acabat de netejar les xarxes, havia de trobar una solució a la seva possible situació econòmica precària i els ulls se li tancaven pel cansament. A més, els seus companys li feien senyals des

de la vora, una mica sorpresos pel fet que hagués volgut convertir la seva eina de treball en l'escenari des del qual es predicava un sermó.

Tanmateix, alguna paraula devia captivar l'avesat pescador. Això podria explicar la seva resposta: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xarxes» (Lc 5, 5).

Pere estava esgotat. Tota la feina d'una nit havia estat en va. Però després d'haver sentit parlar de l'amor de Déu i del seu Regne, per què no intentar el que semblava impossible? Probablement, ell mateix seria el primer sorprès en pronunciar aquesta resposta que sorgia del més profund del seu cor. «Jesús era fuster, no era expert en pesca, i malgrat això Simó el pescador es fia d'aquest Rabí, que no li dona respostes, sinó que el convida a fiar-se d'ell».^[2] Fins aleshores

sempre havia solcat les aigües basant-se en la seva experiència. Ara havia decidit remar pels corrents del món sostingut per una paraula divina. I no quedaria decebut.

Va ser tanta la quantitat de peixos que van capturar «que les xarxes se'ls esquinçaven» (Lc 5, 6). La jornada, que fa un moment semblava que arribava a la seva fi sense més fruits que unes xarxes buides i el sabor amarg d'un treball estèril, es va transformar de sobte en una aventura plena de vida. Pere i els seus companys es van veure obligats a demanar ajuda urgent als pescadors de l'altra barca, que contemplaven atònits com la sola presència del mestre de Natzaret havia canviat radicalment el desenllaç de la pesca. No s'ho haurien imaginat mai. Però la necessitat del moment no els permetia perdre's en llargues disquisicions, perquè havien de

salvar tant com fos possible aquell valuós botí. «I ompliren tant les dues barques que quasi s'enfonsaven» (Lc 5, 7). Si pocs segons abans havien temut naufragar en la fosca frustració del fracàs, ara els semblava gairebé impossible no sucumbir davant del pes d'un triomf tan devastador a causa de la pesca obtinguda. Tot i que, sobretot, sentien el poder de Déu. Estaven convençuts d'haver estat testimonis d'un gran miracle. La sorpresa es dibuixava als seus rostres i, possiblement, paralitzava els membres del seu cos. De sobte, s'havien adonat que «és Crist l'amo de la barca; és Ell qui prepara la feina: per això ha vingut al món, per ocupar-se que els seus germans trobin el camí de la glòria i de l'amor al Pare».^[3]—

Sense por de l'aventura

Sense pensar-s'ho, «Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús» (Lc 5, 8). En un instant li havien passat pel cap molts moments de la seva vida que fins aleshores eren com les peces d'un puzle, que semblava que no encaixaven, però que, de sobte, s'ajustaven en perfecta harmonia i aconseguien formar un dibuix que superava amb escreix qualsevol imaginació. I fent provisió de la poca força que li quedava després d'un dia tan estrany, va exclamar ple d'admiració: «Aparta't de mi, Senyor, que soc un pecador!» (Lc 5, 8). No sabia amb certesa qui era aquell home, però les seves paraules i el seu poder sobre les aigües només podien procedir de Déu. Donaria el que fos per seguir-lo, perquè la seva presència li havia canviat la vida.

Amb quant d'amor miraria llavors Jesús al futur apòstol que estava als seus peus. Sabia que agenollat a terra

hi havia un dels que serien fonament de l'Església, el futur custodi de les claus del Regne del Cel. És precisament aquesta humilitat de Pere la que el converteix en una barca dòcil, en la qual el seu missatge de redempció podria navegar en totes les direccions d'aquest món. No l'aturaria cap tempesta. Però potser també era conscient que les seves paraules anaven més enllà del que després era capaç de fer. Sabem, de fet, que Pere negaria Jesús en el moment més dur de la seva vida, tot i que tornaria compungit, com cada matinada tornava a casa seva després d'una nit de treball àrdua. Per això Jesús li diu: «No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes» (Lc 5, 10). «Si em seguïu, us faré pescadors d'homes; sereu eficaços, i atraureu les ànimes cap a Déu. Hem de confiar, doncs, en aquests mots del Senyor: ficar-se a la barca, empunyar els remes, hissar les veles, i llançar-se a aquest mar del

món que Crist ens dona com a heretat».^[4]

«Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir» (Lc 5, 11). Aquells que pensaven que el seu estimat mar de Galilea no podia ser superat en bellesa ni en extensió, de sobte havien albirat un oceà infinit que podrien navegar durant tota l'eternitat; aquells que temien que la seva àncora no fos prou forta per aguantar les robustes marors del llac ni les onades de les tempestes, per fi havien trobat una àncora que podia sostenir tota la seva vida. I no era més important lluitar per l'aliment que no mor abans que satisfer les necessitats terrenals? Ni Pere ni els seus companys es podien imaginar una vida sense la paraula de Crist, sense la seva proximitat. Ni tan sols els va fer falta conversar sobre la decisió. «Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir» (Lc 5, 11). Va ser així com va

començar per a ells una aventura divina.

* * *

«També vosaltres em voleu deixar?»
(Jn 6, 67).

Podem imaginar que de sobte Pere torna de la seva navegació pel passat. No sap quant de temps ha estat absort en els seus records, però percep que els altres apòstols estan desconcertats, insegurs. Ningú no s'atreveix a donar una resposta. Tots tenen posada la mirada fixa en ell. En un altre moment de la seva vida havia dit a Jesús: «Aparta't de mi» (Lc 5, 8). D'alguna manera, aquestes paraules potser l'havien agafat desprevingut i li havien mostrat d'un sol cop tota la seva petitesa. Però tants mesos de convivència assídua amb el Mestre li han ensenyat que és precisament la seva misèria la que es pot transformar en una barca divina. No cal que sigui perfecte per sentir-

se estimat pel Senyor. N'hi havia prou amb confiar en la seva paraula, també quan sembla més fosca i desconcertant. I, mentre obre el cor a la mirada de Jesús, exclama amb una convicció que fins avui dia sosté els vaivens de l'Església: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu» (Jn 6, 68).

Gaspar Brahm

[1] Francesc, Àngelus, 6.II.2022.

[2] Benet XVI, Audiència, 17.V.2006.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 260.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 159.

Photo: Patrick Hendry -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-
pel-licula-confiar-en-la-paraula-que-
salva/](https://opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-pel-licula-confiar-en-la-paraula-que-salva/) (04/04/2025)